

Temnotou lesa chvílemi prosvítá mihotání měsíce. To jak se kmeny stromů střídavě staví svitu do cesty. A taky větve zmítané větrem, který nečekaně vystrčil drápky. Působí to přízračně. Jako kdyby Kryšpína shora sledovalo nějaké ohromné zvíře, které tu a tam mručivě přivře oči. Mručivě? Jak vlastně zní mručení? Kryšpín se zastaví a prudce pohodí hlavou, aby zahnal nepříjemnou představu.

Ale sotva se znovu pohne, světlo se opět dá do pohybu. Čím rychleji Kryšpín utíká, tím je i lesní stroboskop bláznivější. Až z toho má mžitky před očima a pociťuje i slabou nevolnost. Kdyby teď nezastavil, snad by omdlel. Zavírá oči a za víčky vidí už jen doznívající záblesky. Šelmám přece ve tmě svítí oči, nebo ne? Šlehají v nich miniaturní ohýnky. Jenže tady nejsou žádné ohýnky. Jen temný les pruhovaně prosvícený měsícem.

„Jako zebra. Nebo tygr,“ zašeptá, ale zvuk vlastních slov neslyší.

Zvuky zmizely. I hluk jeho zrychleného dechu. Prostě se z jeho představ vypařil. Přitom když si sáhne na hrud', cítí, jak zběsile mu bije srdce. Dlaní vnímá sípot vlastních plic. To musí být ale rachot!

Kryšpín se bojí pohnout. Dokud stojí, pak to velké pruhované zvíře spí. Nebo nehybně civí. Ale nemrká. Pomalu, krůček po krůčku se Kryšpín šine do tmavého houští. Opatrně zalézá jako tvor, který nechce být spatřen a chycen. Zase by ho svázali.

„Ahoj,“ pohlédne nadpraporčík zvědavě na dalšího z chlapců. Tenhle prý s Kryšpínem sdílí společný pokoj, jako... nahlédne do papírů... ano, jako Denis. Bárta je zvědavý, co se dozví. „Nejsi ospalý?“ začne přátelsky.

„Ani ne,“ zívne kluk.

„Hm, to vidím. Slibuju, že náš rozhovor nebude delší, než je nutné. Jak se jmenuješ?“

„Srpen. Teda... Jan Augustýn.“

„Srpen je přezdívka?“ povytáhne Bárta s mírným pobavením obočí.

„Asi. Všichni mi tak říkaj. I učitel.“

„I učitel?“

„Jo. Aby se to nepletlo. Honzové jsme ve třídě tři.“

„Tak to chápu, Srpne. Můžu ti tak říkat?“ znejistí Bárta.

„Klíďo píďo.“

„Bezva. Tak teda Srpne, jakou hru na tabletu máš nejradši?“

„Já? Asi Faktor Y.“

„Faktor Y? Trochu drsná hra, ne?“

„To je právě vono. Bez pořádnýho masakru je to nuda.“

„Co Kryšpín? Taky tuhle hru hraje?“

„Kryšpín? Ten nehraje nic,“ mávne Srpen rukou.

„Jak to? Nebaví ho to?“

„Nemá tablet,“ ucedí kluk.

„Tím se to vysvětluje,“ přikývne nadpraporčík. „A všichni ostatní ve třídě tablet mají?“

„Ne. Teda skoro. Pár kluků si ho od nás půjčuje, když si chce zahrát.“

„A Kryšpín nechce?“

„To nevím. Ale jemu by tablet stejně nikdo nepůjčil.“

Na chodbě je ticho, ale Hanka moc dobře ví, že za zavřenými dveřmi klučičích i holčičích pokojů zní vyděšený šepot plný konspiračních teorií o únosech naplánovaných zvrhlými devianty i příslušníky mimozemských civilizací. Dnešní děti jsou odkojené filmovými horory a detektivkami, kde se válí tolik mrtvol, až není kam šlápnout. Pak stačí jen ťuknout a jejich fantazie se rozjede na plné obrátky do míst, kam je lepší ani nenakukovat.

Hanka těžce vzdychne. Možná ten poplach s prohlížením pokojů, kdy se všechny děti vzbudily, nebyl nutný. Možná to šlo udělat jinak a aspoň děvčata tolik nevyděsit. Znovu vzdychne a opět před očima vidí ten kolotoč.

Když hodinu a tři čtvrtě po půlnoci zjistila, že Kryšpín není v posteli, nakoukla nejdřív na jedny záchody, pak na druhé. Prolítla umývárnu a sprchy, potom obě učebny a jídelnu, a nakonec vystresovaná vrazila zpátky do Hynkova pokoje, kde si od večerky povídali a pak se i líbali.

„Co blbneš? Už jsem skoro usínal,“ zavrčel Hynek a obrátil se na druhý bok. „Jestli jsi zapoměla, tak ráno jdu s dětma na geologickou vycházku.“

„Kryšpín není na pokoji,“ oznámila mu udýchaně.

„Tak šel močit,“ zívá. „Taky se mi někdy v noci stává, že potřebuju.“

„Hynku, on není na záchodě. Vůbec nikde ho nemůžu najít!“

„A dívala ses pořádně? Třeba jste se jenom minuli,“ chytil se rozespálý Hynek posledního stébla.

„Prosím tě, vylez a pomoz mi ho hledat,“ zatřásla s ním netrpělivě.

Vzbudili i Lýdii, která má děti na starost přes den kromě doby výuky, a všichni tři prohledali celý areál. Nic. Jako by se po něm země slehla, napadlo Hanku. A pak ještě: po Kryšpínovi ani vidu ani slechu. Nejradši by si za ty nemístně

pohádkové plky nafackovala. Hodinu potom marně uklidňovala děti, které se v hluku a ostrém světle při prohlížení všech koutů pochopitelně probudily a šestými smysly rázem vycítily závan jakéhosi temného dobrodružství.

„Ztratil se.“

„Kdo že se ztratil?“

„Špindíra.“

„Ten, jo?“

„Však se najde. Jdem spát.“

Jenže nešli. Neusnuli.

Když po hodině a půl hledání Kryšpína nenašli, zavolal Hynek konečně na policii. A to už byl se spaním definitivně konec.

„Zkoušeli jste jeho mobil?“ padla první otázka, sotva se auto se zapnutým majáčkem, ale bez houkání dosápalo lesní cestou k chatě.

„Jsem to ale hovado! Nezkoušeli,“ praštil se Hynek prudce do čela a hned zašátral v kapse po mobilním telefonu.

V jeho paměti má uložena čísla všech svých žáků. Klára... Kristýna... Kryšpín!

„Tak co? Vyzvání?“ visela Hanka Hynkovi dychtivě na obličej. „Pokud je v budově, tak ho najdeme, ta jeho melodie by probudila i mrtvýho.“

Vzápětí se vyděšeně popadla za pusu. Co když... Kryšpín... Ne, takovéhle myšlenky si vůbec nesmí připouštět.

„Tak zvoní to?“

„Ne,“ zamumlal Hynek zklamaně. „Má ho vypnutý. Do háje!“

„To se dalo čekat,“ mávl velitel zásahu rukou. „Jestliže opravdu utekl, tak nemá zájem, abychom ho vysledovali přes satelit. Už to někdy dřív udělal?“

„Pokud vím, tak ne,“ zavrtěl hlavou Hynek.

Půda v lese je vlhká, ale v hustém roští Kryšpín přece jen najde suché místečko. Ohmatává zem a první spadané listí se mu drolí pod rukama. Asi to šustí, napadne ho. Šustí. Tohle slovo má rád, i když mu rozumí jen vzdáleně. Šustot novin. Šustot křídel. Šusták. Co je to šusták? Baminka by

mu to jistě vysvětlila. To ona má křídla, která šustí. Nebýt jí, byl by v děcáku.

„Ty jsi Standa?“

„Jo.“

„Kryšpín je tvůj kamarád?“

„Ne. Kryšpín nemá kamarády,“ slyší nadpraporčík Bárta už poněkolkáté stejnou odpověď.

Copak toho kluka nemá nikdo rád?

„Proč nemá kamarády?“ zkouší to Bárta znovu.

Kluk jen pokrčí rameny.

Kryšpín cítí, jak mu těžknou ruce a nohy. Připadá mu, že jsou jako závaží kyvadlových hodin, co mají doma v kuchyni. Při každém bimbání v celou a v půl se jejich ručičky viditelně zachvějí. Mají snad z něčeho strach? Prchají před něčím stejně jako teď Kryšpín?

Pociťuje únavu ve svalech. Žádný div, když lesem tak dlouho letěl jako splašený. Ale jinak je ve střehu. Všemi smysly, které momentálně má k dispozici. Jenže výběr se po chvíli povážlivě zmenšuje. Noc totiž potemněla, asi jak měsíc zašel za mraky. I vítr ulehl. Kryšpín teď nic nevidí, nic neslyší. Zato nosem vnímá spousty zemitých pachů a vůní. Jsou všude kolem. Jehličí. Tlející listí. Kyprá vlhkost půdy. Mech nasáklý zahnívající kaluží. Silný závan hub. Jeho vlastní propocené tričko... hm... dochází mu, že brzy začne prochládat a lepkavá vlhkost na zádech se rázem změní v zimu.

Měl sis s sebou vzít ještě jeden svetr, Kryšo, slyší baminčin starostlivý hlas.

„Já vím, bami,“ řekne zkroušeně se sklopenou hlavou a proud vzduchu vydechovaného do výstřihu trika ho upozorní, že větu opravdu vyslovil.

Ten svetr si fakt měl vzít. Jestli tady usne, třeba umrzne. Blbost! opraví se vzápětí. Je začátek října, taková zima ještě není. Přesto si triko pečlivě zastrčí do kalhot, mikinu stáhne přes boky a šňůrky kapuce své oblíbené bundy uváže na pevnou kličku. V kapse uzavřené na zip nahmatá pouzdro. Ten dotek ho uklidní. Ale když si v příští chvíli vzpomene na brouky, chce se mu brečet. Musí se několikrát zhluboka nadechnout a vzdorovitě zatřese hlavou. Pomáhá to. Hřbetem ruky si otře oči jen nepatrně zavlhlé. Ještě v bundě nahmatá šátek, vždycky ho nosí v kapse, pro každý případ. Tak teď se hodí.

Kryšpín si přes všechno vyčerpání uvědomuje, že je ve slepé uličce. Nechce ani promýšlet, co bude, až ho najdou, a jestli ho vůbec najdou. Ale kdyby mohl, šel by domů. K bamince.

A znovu, po kolikáté už, by se jí na všechno vyptal, jako to udělal naposled před odjezdem. Oba dva ty scény znají. Oba je zraňují, ale Kryšpín si prostě nemůže pomoci.

„Bami?“

„Copak, Kryšo?“

„Proč mě mutr nechtěla?“ Kryšpín visel pohledem na baminčině obličejí a všiml si, jak pracně v sobě opět doluje sílu k odpovědi. „Tak proč?“ dorážel.

„Vždyť víš. Byla moc mladá a hloupá, když ses narodil.“

„To říkáš vždycky. Navíc to bylo před jedenácti lety,“ namítl Kryšpín. „Teď už přece mladá není.“

„Jenže hloupá je pořád,“ řekla baminka ostře.

Pokaždé má ve tváři podivně kamenný výraz, když mluví o Kryšpínově mámě, své dceři. O mutr. Kryšpín tohle slovo kdysi viděl v nějaké knize. Nelíbilo se mu. A pak, když mu baminka vysvětlila, co znamená, pochopil, proč zní tak tvrdě a neosobně.

Hanka už nemůže vydržet jen tak sedět a čekat. Hynek šel s pátrací skupinou ven. A ona? Prý má s Lýdií hlídat zbytek třídy. Zbytek třídy? Kryšpína měla hlídat! Vybíhá

do tmy na louku před rekreační chatou, kde je už dva dny ubytovaná třída páťáků se svým učitelem a dvěma vychovatelkami.

Obloha se zdá černější než před chvílí, zrovna tak Hančiny myšlenky. Tráva pod jejíma nohama je povadlá a plná nerovných drnů. Když tu přes den kluci kopou míčem, nemají nářky na kvalitu improvizovaného hřiště konce. Teď, ve svitu lamp rozsvícených na zdi chaty po obou stranách vchodu, aby Kryšpín mohl najít cestu zpátky, házejí trsy trávy ploché stíny a dělají z louky mnohem větší oraniště, než jakým ve skutečnosti je.

Hanka popoběhne k rozložitému dubu vedle cesty vedoucí k lesu a přiškrceným hlasem zakřičí:

„Kryšpíne!“

Nic. Ani ozvěna se jí nevrátí. Tak ještě jednou. A hlasitěji.

„Kryš-pí-ne!!“

Musí víc přidat na hlase. Zhluboka se nadechne:

„Kryš-pí-neeeneeee!!!“

„Hanko,“ uchopí ji Lýdie zezadu naléhavě za rameno. „Nech toho, holka, přestaň. Copak myslíš, že tě snad uslyší?“